

Lorraine Heath

Botrány és szenvedély

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky 2018 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *Beyond Scandal and Desire*

HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.

Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

Nyomtatásban megjelent: 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-615-2

- *Borító fotó:* Victor Gadino
- *A szerző fotója:* © Kayla Marie Photography

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak..

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: *1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu
- *Előfizetés:* www.lapot.hu/regenyek

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LORRAINE HEATH
Botrány és
Szenvedély

Ez a könyv a képzelet szülötte. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékait tükrözi.

Patti Wade Hickerson emlékére

Kihoztad a lehető legtöbbet az életből, kedves barátom. Köszönet a sok mosolyért, nevetésért, az ölelésekért és a szép emlékekért. Gazdagabbá tetted az életemet a barátságoddal.

Előhang

London
1840

A férfi rettegett. Jobban rettegett, mint élete eddigi huszonnégyszáz évében bármikor.

Tizenhat órán keresztül azért fohászzkodott, hogy véget érjen a gyötrelme, miközben a szerelme egyre csak sikoltozott. Ezalatt több skót whiskyt nyakalt be, mint az bölcs lett volna.

Furcsa módon azonban, amikor végre csend lett, váratlanul bénító félelem öntötte el a szívét. A tekintetét egy pillanatra sem vette le a hálószobába vezető ajtóról, csak ült ott egyenes hátú székében a homályosan megvilágított folyosón, halálos mozdulatlanságba dermedve.

Képtelen volt megmoccanni. Csak várt. Alig vett levegőt. Feszülten figyelt és imádkozott, de ezúttal azért, hogy ne halljon sírást, mert reménykedett, hogy a baba halva született.

Azonban a sírás végül mégis felharsant, erősen és egészségesen. Az új jövevény felháborodottan tiltakozott, amiért kénytelen volt kibújni ebbe a kegyetlen világba, a férfi pedig elátkozta a mennyet és a poklot a helyzet igazságtalansága miatt.

A nehéz tölgyfaajtó kinyílt. Egy fiatal szobalány – a pokolba, mi is a neve? – gyorsan pukedlizett előtte.

– Fiú, kegyelmes uram.

A férfi heves szitkozódás közepette szoroson lehunyta a szemét. Elvileg a baba nemének nem volt semmi jelentősége, a bejelentés mégis úgy érte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Miután félretette a poharát, lassan és nehézkesen feltápászkodott. Úgy érezte, mintha a lába nem is hozzá tartozna, miközben bebotorkált a szobába, amelyet betöltött az izzadság, a vér és a félelem szaga. A gyerek már abbahagyta a sírást. Pólyába csavarták, amelyen ott díszelgett a hercegi címer, és egy másik szobalány ringatta a karjában, aki most bizakodó mosollyal nézett a férfira.

– Erős kislegény, kegyelmes uram.

A herceget nem töltötte el büszkeség, nem érzett vigaszt a szavak hallatán. Óvatosan közelebb lépett. Látta a sötét, fekete haját, amely pontosan olyan árnyalatú volt, mint az övé, a ráncos kis arcot. Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen apróság ekkora fájdalmat, bánatot és kétségbeesést okozhat.

– Szeretné megfogni, uram?

A férfi tudta, ha megteszi, elveszett, ezért megrázta a fejét.

– Hagyjanak magunkra! Mindnyájan. Ki innen!

A lány a bölcsőbe helyezte a kis csomagot, majd a bábát és a másik szobalányt követve gyorsan kiment, és bezárta maga mögött az ajtót. A férfi ott maradt a szobában – amelyben mintha még mindig ott visszhangzottak volna szerelme gyötrelmes sikolyai –, hogy szembenézzen azzal, amit meg kellett tennie.

Csendesen és tétován lépdelt a mennyezetes ágy felé. A nő ott hevert, az arcát elfordította, tekintetét az ablakra és a mögötte elterülő tintafekete égboltra szegezte. Helyénvalónak tűnt, hogy a gyermek éppen az éjszaka közepén és abban a házban jött a világra, ahol a férfi apja a szeretőjét tartotta. Mindketten rég meghaltak már, de az épületnek továbbra is megvolt a maga haszna. Biztosította, hogy ennek az éjszakának az emléke ne kísértessen majd szeretett birtokán vagy londoni rezidenciájában.

A nő az ágyban azonban már teljesen más lapra tartozott. Azok után, amiken keresztül kellett mennie, hogy is ne kísértének az emlékek? A férfi sosem látta még ennyire sápadtnak, ennyire élettelennek. Olyan volt, mintha minden örömétől és álmától megfosztották volna. Amikor megfogta a kezét, nem lepődött meg azon, hogy jéghideg.

– Láttad?

A nő alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Csak egy fattyú. Tudod, hogy mi a teendő – zihálta rekedten, majd esedezően, könnyes szemmel nézett fel a férjira. – Muszáj megszabadulnunk tőle. Miattam. Ennek így kell lennie. – Zokogás tört elő a torkából, majd az öklébe harapott, és istenigazából sírni kezdett.

A férfi leült az ágy szélére, magához ölelte, és lágyan ringatózni kezdett vele. Ennek a gyermeknek sosem lett volna szabad megszületnie. Tisztában volt vele, hogy a pusztá jelenléte kegyetlen gyötrelmet jelentene a nő számára.

– Sss, szerelmem! Ne gyötörd magad! Én majd mindenről gondoskodom.

– Sajnálom! Rettenetesen sajnálom!

– Nem a te hibád. Ha jobban vigyáztam volna...

A férfi hangja megbicsaklott. Elszorult a torka, mert bűnösnek érezte magát. Nem tette meg a szükséges óvintézkedéseket, hogy megvédje a szerelmét. Most viszont bármire hajlandó volt, hogy megmentse a botránytól.

A karjában tartotta a nőt, amíg az el nem csendesedett, és nyugtalan álomba nem merült. Ezután kivette a jövevényt – nem volt hajlandó gyermekként gondolni rá – a bölcsőjéből. Az apró lény felnézett rá hatalmas kék szemével. A férfi, anélkül, hogy egyszer is visszatekintett volna rá, terhével a karjában kísértelt a szobából.

Ez volt élete leghosszabb kocsitúja. Mivel valahogy helytelennek tűnt letenni, a karjában tartotta az újszülöttet. Folyamatosan magán érezte a baba rezzenéstelen tekintetét, és tudta, hogy a halála napjáig kísérteni fogja ez a pillantás.

A kocsi végül London külvárosában, egy düledező kunyhó előtt állt meg. A lépcső körül gomolygó, egyre sűrűsödő köd csak még baljósabbá tette a látványt. A férfi habozott, megcsóválta a fejét. Nem hátrálhatott meg éppen most. A mellkasához szorította a gyermeket, kiszállt a kocsiból, és száműzött az agyából minden gondolatot, mert nem szerette volna számításba venni tette lehetséges következményeit.

Gyorsan bekopogott. A nő, aki ajtót nyitott neki, megdöbrentően fiatal volt. Egyáltalán nem erre számított, de persze könnyen előfordulhat, hogy rossz helyen jár.

– Az özvegy Mrs. Trewlove-ot keresem.

– Megtalálta. – A nő sötét tekintete a karjában tartott teher felé rebbent, de az arca kifejezéstelen maradt, mintha ő sem szívesen gondolna bele, hogy mi is az, ami éppen kettejük között zajlik. – Havonta fog fizetni, vagy azt akarja, hogy teljesen magamhoz vegyem a fattyát?

Az asszony hangjában nyoma sem volt vádnak vagy ítékezésnek. A férfi már-már azt képzelte, hogy egy kis együttérzést, egy kis kedvességet hall benne.

– Az utóbbi.

– Tizenöt font lesz.

A férfi már tudta az árat. Legalább százszor olvasta át alaposan az asszony hirdetését az elmúlt hónapok során, miközben arra várt, hogy elérkezzen a szülés ideje. Elég gyakran megesett, hogy özvegyek a házukba fogadtak házasságon kívül született gyermekeket. Az egyik barátja így adta gondozásba az összes törvénytelen porontyát. Amennyiben az ember egy összegben fizetett, soha többé nem kellett egyetlen gondolatot sem vesztegetnie rájuk. Elméletben legalábbis. Ő mindenesetre kételkedett benne, hogy valaha is képes lesz ezt az egyet elfelejteni.

Mrs. Trewlove átvette tőle a gyermeket, és úgy ringatta a karjában, mintha valami nagyon értékes dolog lenne. Mélyen a férfi szemébe nézett, majd kinyújtotta a kezét. A férfi a várakozó tenyérbe ejtette a nehéz erszényt, és felkavarodott a gyomra, amikor az asszony ujjai összezárultak a vérdíj körül.

– Tízszer annyit fizetek, mint amennyit kér. Nem akarom, hogy szenvedjen.

– Sose féljen! Rendesen gondját viselem a fattyának. – Az asszony ezzel bement a házba, és csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

A férfi sarkon fordult, visszasietett a kocsihoz, beült, majd kopogott a tetőn. Amikor a jármű gyors tempóban megindult vele, hagyta, hogy eleredjenek a könnyei, és némán megállapította, hogy nem más, mint egy szörnyeteg.

Csak abban reménykedhetett, hogy tetteivel segíthet helyreállítani szerelme elméjének az épségét, hogy visszakaphatja őt, és megint ugyanolyan lesz, mint egykor volt.

Abban azonban erősen kételkedett, hogy ő maga képes lesz-e valaha újra tükörbe nézni.

1. fejezet

London 1871

Mick Trewlove nagyon jól ismerte a Cremorne Gardenst, de rendszerint a kései órákra korlátozta a parkban tett látogatásait, amikor a könnyűvérű nőcskék olcsón adták magukat, a környék hemzsegett a bűnözőktől, virágzott a dekadencia, a férfiak, akik már alaposan a poharuk fenekére néztek, hajlandók voltak megválni a titkaiktól, ő pedig maradéktalanul megfizethetett azoknak, akik egykor megalázták.

Most viszont még alig alkonyodott, a teljes sötétség a csábítás elsuttogott ígérete volt csupán, neki pedig viszketett a bőre, és túl szűknek érezte jól szabott öltözékét, miközben a korai óra ellenére itt róttá az ösvényeket. Tisztességes népek andalogtak, élvezték az ártatlan mulatságokat, amiket az este kínált, néhányan pedig abban lelték örömüket, hogy csupán komótosan sétálgattak a Temze közelségének köszönhetően buja zöld kertekben. Mick elképzelné sem tudta, milyen az, amikor ennyire kevés gondja van az embernek, amint azt sem, hogy valaha is annyira ellazuljon, hogy a nevetése betöltse a levegőt. Habár az igazat megvallva nem is arról volt híres, hogy sokat nevetne – legalábbis nem örömeiben. Durva beszéde miatt az emberek általában tartottak tőle, főleg, amikor közvetlenül megszólította őket. És jó okkal.

– Miért követjük azt a párt?

Mick mindig is tudta, hogy a mellette sétáló ifjú szépség nem ostoba, de azt remélte, hogy elterelheti a figyelmét a céljáról azzal, hogy végre kielégíti a kíváncsiságát a kertekkel kapcsolatban.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Hazudsz. – A lány továbbra is belekarolt, a szabad kezével viszont meglegyintette. Mick bele sem gondolt, mennyire alááshatja nehezen kivívott hírnevét – miszerint nem ismer kegyelmet – azzal, ha nyilvánosan a lány társaságában mutatkozik, azonban kételkedett benne, hogy bármelyik ismerősével összefuthatna itt ezen a korai órán. – Különféle emberek haladtak el előttünk, de te még csak egy lesújtó pillantásra sem méltattad őket. Ha valaki az utunkba téved, megmerevedsz, majd sietve megkerülsz, mintha csupán akadályt jelentene a céljaid elérésében. Teljesen levegőnek nézed a zsonglőröket és az akrobatákat, bármilyen kitartóan próbálják is magukra vonni a figyelmedet. Arra a következtetésre jutottam, hogy ez a kirándulás nem is a születésnap ajándékom, ahogy állítottad. Egyszerűen azért hoztál magaddal, mert egy nővel az oldaladon kevésbé vagy feltűnő.

– Hiszen te még csak egy kislány vagy, kedvesem.

– Betöltöttem a tizenhetet. Elég idős a házassághoz.

– Nem fogsz férjhez menni.

– Egy nap majd igen.

– Nincs olyan férfi az egész földkerekségen, akinek megengedném, hogy feleségül vegyen.

– Csakhogy a döntés nem a te kezében van.

– Apa hiányában, a legidősebb fivérédként nagyon is az én kezében van.

A kis csitri megint Mick karjára csapott.

– Csak próbálsz elterelni a figyelmemet, hogy ne nyaggassalak a kérdéseimmel. De nem dőlök be neked.

Az előttük haladó pár megállt egy kis zenekar előtt, amely egy lány, mégis szomorkás dallamot játszott. Mick szintén mozdulatlanul dermedt, majd lenézett, hogy lássa húga diadalittas arckifejezését.

– Agyafúrta vagy a kelleténél – morogta.

A dicséret hallatán a lány megszorította a karját, majd ragyogó mosollyal ajándékozta meg.

– Mesélj el róluk mindent!

– Csitt! Beszélj halkabban!

Mick nem akarta, hogy valamelyik arra járó meghallja, amit mond, vagy megtudja, milyen élenként érdeklődik a pár iránt.

– Rendben – suttogta a lány. – Kik ezek?

– Kipwick grófja, Hedley hercegének a fia, egy nap majd ő öröklí a címét.

– Valahogy olyan ismerősnek tűnik. Nem mehetnék át a másik oldalra, hogy jobban megnézhessem magamnak?

– Nem. Egyelőre legalábbis.

Mick nem akarta, hogy a húga alaposabban is szemügyre vehesse a grófot, nehogy rájőjön, miért is érdeklődik ilyen élenként éppen ez iránt a bizonyos uraság iránt.

– Ismerem?

– Kétlem. Nem igazán bejáratos a köreidbe.

– A tieidbe igen?

– Az lesz... előbb vagy utóbb.

– És a kísérője? Mondd el, mit tudsz róla!

Mivel csak nemrég került a látókörébe, Micknek még nem volt túl sok információja róla, azonban csak idő kérdése volt, hogy ez megváltozzon. Ha minden a tervei szerint alakul, a hölgy örömmel osztja majd meg vele a részleteket.

– Ő Lady Aslyn Hastings, Eames grófjának a lánya. Azonban a szülei halála miatt egészen kicsi kora óta Hedley hercegének a gyámleánya.

Mick látta, hogy szomorúság suhan át a húga arcán. Túl érzékeny volt a világhoz, amelyben élt.

– Akkor ő is árva, mint te – állapította meg a lány.

Lady Aslyn egyáltalán nem olyan volt, mint Mick. Senki sem volt olyan, mint ő.

– Tudod, hogyan haltak meg a szülei? – kérdezte Fancy, és a hangjában szomorúság keveredett a kíváncsisággal.

Talán mert ő sem ismerte az apját, és mindig is félárvaként beszélt magáról, ami sokkal kedvesebb kifejezés volt annál, mint amit Mickre használtak.

– Még nem.

De előbb vagy utóbb minden apró részletet kiderít róla: azt, hogy mit szeret, és mit nem, hogy mik az álmái, a félelmei, a reményei és a gondjai.

– Igazán szép. Mindig azt hiszem, hogy ha valaki csinos, akkor semmi baj nem érheti.

– A bajok senkit sem kímélnek.

A pár továbbsétált, nyilván ráuntak a hangversenyre. Fancy nem habozott, amikor Mick gyors léptekkel megindult utánuk, mert nem akarta szem elől tévesztetni őket. Egy olyan területre értek, ahol nagyobb volt a tömeg, és több mutatványos igyekezett megkeresni a kenyérre valót kisebb előadásokkal, abban reménykedve, hogy odavetnek nekik egy-két érmét a fáradozásukért.

– Szóval miért követjük őket? – kérdezte Fancy.

– Keresem az alkalmat, hogy megismerkedhessek a gróffal.

– Mi célból?

– Szándékomban áll elvenni tőle mindent, ami kedves a szívének, beleértve a hölgyet is az oldalán.

Miközben kényelmesen Kipwick grófjába karolt, Lady Aslyn Hastings nem tudott szabadulni a baljós érzéstől, hogy valaki figyelí. Persze az igazat megvallva, mindig is figyelő tekintetek kereszttüzében érezte magát. Talán azért volt ez így, mert a gyámjai túlságosan féltették, vagy mert Hedley hercegnéje folyton a világban leselkedő szörnyű veszélyekre figyelmeztette. De az is lehet, hogy azért, mert a hercegné sosem hagyta el az otthonát, és Aslynt is arra biztatta, hogy kövesse a példáját, és maradjon Hedley Hall falain belül. Csakhogy Aslyn ennél többre vágyott: függetlenségre, amely azok kiváltsága volt, akiktől nem várták el, hogy rangjukhoz méltó férjet találjanak maguknak, gondtalan pillanatokra, amelyekben azoknak lehetett része, akik nem szenvedtek a kötelesség béklyói alatt, és izgalomra, amelyet az éj árnyai kínáltak.

Ezek a bizonyos árnyak most egyre sűrűsödtek körülöttük. Egy-egy utcai lámpát meggyújtottak,

de azok nem igazán vehették fel a versenyt a körülöttük terjengő sötétséggel. Aslyn abban reménykedett, hogy meggyőzheti Kipet, maradjanak a kertekben sokkal tovább, mint a tisztességes emberek szoktak. Szeretett volna egy pillantást vetni a pikáns dolgokra, amelyekre a pletykalapok cikkeiben utaltak, amelyeket olyankor olvasott, amikor senki sem figyelt oda rá. Ezek nem mentek bele túlzottan a részletekbe, éppen csak annyira, hogy izgatni kezdjék a fantáziáját.

Szerencsére – vagy sajnálatos módon, ez csak nézőpont kérdése volt – Aslynnek nagyon élénk és igencsak színes volt a fantáziája. Feltételezte, hogy a zene, amely este tíz után megtölti a levegőt, nem olyasmi, amit megtalálhatna a kottái között. Az sem valószínű, hogy valaha is megengednék neki, hogy az ujjával előcsalogassa az elefántcsont billentyűkből. Az urak oldalán andalgó hölgyek ruhája is sokkal kihívóbb lehet, nem csupán dús keblükre enged egy leheletnyi betekintést. És bizonyára szorosan a partnerük oldalához simulnak – nem úgy, mint ő, akinek a keze éppen csak megérintette a kísérője karját séta közben, olyan könnyedén, mint ahogy egy pillangó elidőz a rózsa szirmain. Ezeknek a hölgyeknek a viselkedésében valószínűleg nincs semmi tisztelettudó és illedelmes. De Aslynt a fantáziája ezen a ponton cserben hagyta, mert nem igazán tudta elképzelni, vajon miféle illetlenségeket követhetnek el. Az urak talán csókolgatják a hölgyek lemeztelenített vállát? Vagy az orrukkal a nyakukhoz dörgölőznek?

Az vajon milyen érzés lehet?

Kip ugyan érdeklődött iránta, mégsem viselkedett vele soha tolaakodóan, még csak csókot sem próbált lopni tőle. Tisztelte és nagyra becsülte, leküzdötte alantas ösztöneit, mert fontosnak tartotta, hogy Aslyn érintetlen legyen a nászéjszakáján. A hercegné biztosította Aslynt arról, hogy ennek pontosan így is kell lennie egy férfi és egy nő között – már amennyiben a férfi igazán szereti a nőt. Csak a legerkölcstelenebb gazemberek próbálnának meg kihasználni egy hölgyet, csak ők kísérelnék meg elcsábítani a házasság szent kötelékén kívül. Aslyn bele sem akart gondolni, mit árul el a saját erkölcsével kapcsolatban a tény, hogy azt reméli, Kip aznap engedélyt kér tőle, hogy szájon csókolhassa, majd a kesztyűjét lehúzza megérinti az arcát, és édes, szenvedélyes szavakat suttog a fülébe.

Húszéves volt, de még sosem csókolták meg. Persze nem mintha ismerne olyan lányt, akivel ez megtörtént volna az eljegyzése előtt. Egy hölgynek az ő pozíciójában vigyáznia kell az erényére, muszáj feddhetetlennek maradnia minden körülmények között. De erkölcsösnek lenni néha igazán kimerítő. Az ártalmatlan flörtölést megengedték, viszont az ember sosem keveredhetett kétes helyzetekbe. Minden ruhadarabnak a helyén kellett maradnia, a szoknya szegélyének pedig el kellett takarnia a bokát.

Aslyn nem szeretete volna kompromittáló helyzetbe hozni magát, de gyakran eltöprengett azon, vajon Kip is olyan bosszantónak tartja-e ezeket a szabályokat, mint ő maga. Hogy vajon a férfi nem vágyik-e többre, mint hogy csupán céltalanul sétálgasson az oldalán. Némi büntudatot érzett, mert tisztában volt azzal, hogy hálásnak kellene lennie, amiért ilyen előzékeny és egyenes jellemű udvarlója van, és amiért sosem kényszerül arra, hogy nemkívánatos közeledési kísérleteket kelljen visszavernie.

– Egy szoprán szirén hangját hallom – szólalt meg Kip hirtelen. Aslyn kezére tette a kezét, amely a karján nyugodott, majd egészen picit megszorította. – Induljunk el abba az irányba?

– Ha ezt kívánod.

A férfi lenézett rá. A sötétség egyre sűrűsödött, ezért a kalapja karimája árnyékot vetett az arcára, de Aslyn még így is ki tudta venni markáns vonásait. Kip örökölte apja ragyogó kék szemét, dús fekete haját és a jellegzetes gödröcskét az állán. Aslynt gyerekkora óta lenyűgözte, gyakran bökdöste az ujjával, főleg, amikor sikerült a férfit alvás közben meglepnie. Ahogy Kip idősebb lett, a gödröcske is egyre hangsúlyosabbá vált, nem hagyva semmi kétséget afelől, hogy tényleg az apja örököse. Persze nem mintha bárki is kételkedett volna ebben. A herceg és a hercegné hűségesek voltak egymáshoz olyannyira, hogy néha úgy tűnt, nem is létezik számukra senki a másikon kívül.

– Nem érzed jól magad? – érdeklődött Kip. – Van esetleg valami más, amit szeretnél inkább megnézni?

Semmi olyasmi, aminek hangot adhatna anélkül, hogy ne egy helytelenítő pillantás legyen

a jutalma. Így aztán Aslyn szokásához híven inkább megtartotta magának a gondolatait, és felmosolygott a férfitra.

– Igazán remekül szórakozom. Csak egy kicsit eseménytelenebb, mint amire számítottam.

Csak heteken át tartó hízelgéssel volt képes rávenni a férfit arra, hogy elhozza őt ide, és igen csekély volt rá az esély, hogy hajlandó legyen ismét eljönni vele. A hercegné hevesen ellenezte a kiruccanásukat, mert attól tartott, hogy veszélyes a gyámleányára nézve. Kip a tegnapi esti vacsora nagyobbik részét azzal töltötte, hogy meggyőzze az anyját, vigyázni fog Aslynre. A lány maga sem tudta, szerette-e valaha is jobban a férfit, mint azokban a pillanatokban, amikor azért harcolt, hogy teljesíthesse a szíve vágyát: egy estét a Cremorne-ban. És bár nagyon élvezte, valahogy mégis úgy érezte, mintha hiányozna valami.

– Voltál valaha a kertekben olyankor, amikor nem ennyire illedelmes?

– Egy úriember soha nem beszél olyasmiről, ami nem egy ifjú hölgy fülének való.

Talán egy idős hölgy fülével kapcsolatban Kipnek nem lennének ilyen fenntartásai? Aslyn már alig várta, hogy elég agg legyen ahhoz, hogy az övé lehessen a tudás, amelyet jelenleg megtagadnak tőle.

– Szóval igen.

Kip a szemét forgatta, és ingerülten felsóhajtott.

– Talán...

Hirtelen megtántorodott, és a karjával hadonászva próbálta visszanyerni az egyensúlyát, miközben a kalapja lerepült a fejről. Mivel nem akarta, hogy magával rántsa, Aslyn gyorsan elengedte. Amikor mögötte valaki halkán felkiáltott, hátrapillantott a válla fölött. Egy fiatal nőt látott, aki elszörnyedve, tágra nyílt szemmel kapta a szája elé a kezét.

– Kedves uram, fogadja legőszintébb bocsánatkérésemet! Annyira lekötöttek a látnivalók, hogy nem igazán figyeltem, hová lépek. Könyörgöm, mondja, hogy nem tettem magában kárt!

Kip lehajolt, felkapta a kalapját, és az ujjával lesöprögette róla a porszemeket. Aslyn arra számított, hogy azonnal vissza is teszi a fejére. Helyette azonban a férfi mozdulatlanra dermedt. Talán mert ekkor végre vethetett egy pillantást az előtte álló fiatal nőre. Igazából lány volt, fiatalabb, mint Aslyn, de macskáéhoz hasonló, különös, arany ragyogású szeme sok mindenről árulkodott. Arról tanúskodott, hogy az élete nem mentes a nehézségektől. Bájos, orgonaszínű délutáni ruhája és szalagokkal díszített főkötője ellenére olyan ember benyomását keltette, akinek nem mindig lehetett része ilyen jólétben.

– Semmi baj, Miss...

Kip elnyújtotta a szót, mintha egy kirakós hiányzó darabját keresné.

– Miss Fancy Trewlove.

– Fancy? Milyen szokatlan név.

– Az jelenti, különleges. A mamám választotta. Azt remélte, hogy ha majd felnövök, egy különleges emberhez megyek feleségül, egy különleges házban fogok élni, és minden különleges lesz körülöttem. A reményei eddig ugyan még nem váltak valóra, de én nem adom fel egyikőnt az álmaimat. És ön, uram? Elárulná a becses nevét?

– Lord Kipwick.

– Ó, szentséges ég! – A lány elsápadt. Mély és elegáns pukedlit mutatott be. – Mylord, kérem, bocsásson meg, amiért ilyen rettenetesen ügyetlen voltam!

– Könnyű a megbocsátás, hiszen nem történt semmi. Én és a kísérem szintén nagyon elmélyedtünk a ma esti látványosságok élvezetében. Lady Aslyn Hastings, hadd mutassam be Miss Trewlove-ot!

– Igazán örvendek – szólalt meg Aslyn, miközben igyekezett leplezni a megdöbbenését, amiért Kip képes volt bemutatni őt egy közembernek.

– Mylady?

A lány ismét pukedlizett. Igen takarosán csinálta. Aslyn fogadni mert volna, hogy leckét vett. Az anyja tehát a névadáson kívül mást is tett, hogy biztosítsa számára a fényes jövőt.

– Remélem, nem tettem tönkre az estéjüket. A bátyám mindig mondja, hogy lassabban járjak,

de annyi a látnivaló, hogy attól félek, lemaradok valami csodálatos dologról, miközben elveszek a haszontalan részletekben. – Kissé oldalra fordult. – Nem így van, Mick?

– De. Kétségtelenül.

A mély hang hallatán Aslyn furcsa bizsergést érzett, és azon kapta magát, hogy megbámulja a férfit, aki olyan csendesen közeledett, mint a gomolygó köd az egyre növekvő sötétségben, amely mintha elnyeléssel fenyegette volna, de ő valahogy mégis uralkodni tudott rajta. Aslynnek szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy az a típus, aki olyankor indul portyára ezen a környéken, amikor a jóra való emberek már mind az igazak álmát alusszák az ágyukban. Jól öltözött volt, a ruhái a legfinomabb anyagból készültek, a gombjai fényesen ragyogtak. Aslyn gyanította, hogy saját szabója lehet, mert fekete kabátja kényelmesen simult széles vállára. Éjfekete fürtjei divatjamúltan hosszúak voltak, a gallérját verdesték. Sűrű szakála szép egyenletes volt, Aslyn egészen biztos volt benne, hogy a férfi nagy gondot fordít rá. Mégis sötét szeme hatott rá a legcsábítóbban. Komor ünnepélyességgel nézett. Amikor megpihent rajta a tekintete, Aslyn úgy érezte, mintha megérintené.

– Mick, engedd meg, hogy bemutassam Lord Kipwicket és Lady Aslynt.

– Azt hiszem, Fancy, finomabb körökben nem igazán illendő, hogy bemutass nekik – mormolta a férfi rekedtes hangon.

– Ó, természetesen! Jobban oda kellett volna figyelnem az etikett-tanáromra, de ő megállás nélkül csak mondta és mondta a magáét. Attól tartok, gyorsan eluntam magam, ezért pénzkidobás volt az egész.

– Nem kell annyira ragaszkodnunk a formásokhoz – szólt közbe Kip gyorsan, rá egyáltalán nem jellemző módon fittyet hányva az illemszabályokra, amelyekhez általában úgy ragaszkodott, mintha valami isteni lény kinyilatkoztatásai lennének. – A Miss Trewlove-val folytatott társalgásunk alapján feltételezem, hogy maga Mick Trewlove.

Aslyn igyekezett titkolni, mennyire megdöbbenette, hogy Kip hajlandó tudomást venni erről a férfiről, az éjszaka teremtményéről, egy egyszerű közemberről. Még ennél is jobban meghökkent azon, hogy szemmel láthatólag bátorított egy beszélgetést valakivel, aki rangban mélyen alatta állt. Kip, mint az arisztokrácia legtöbb tagja, hajlamos volt lekezelően bánni azokkal, akiknek a származása nem volt megfelelő.

Az úriember előkelő mozdulattal levette a kalapját.

– Az lennék, valóban. Örülök, hogy megismerkedhettünk, mylord, mylady.

– Hallottam már magáról, Mr. Trewlove.

Aslyn azon töprengett, honnan ismerheti Kip a férfit, és milyen dolgokat követhetett el Mick Trewlove, amivel felhívta magára Kipwick grófjának a figyelmét. Gyanította, hogy semmi jót.

– Gyanítom, hogy semmi jót.

Aslyn majdnem hangosan felkiáltott, amikor Mick pontosan az ő gondolatainak adott hangot. Remélte, hogy ebből semmi sem látszik az arcán, és a férfi nincs tudatában annak, hogy bár kíváncsivá tette, azért nem igazán bízik benne. Vagy talán éppen önmagában nem bízik, mert – ha teljesen őszinte akart lenni – Mick teljes mértékben lenyűgözte. Aslyn még senkivel sem találkozott, akinek ilyen fenséges tartása lett volna. Mintha ő uralkodna mindenségen. Parancsoló megjelenése egyszerre volt felkavaró és izgató.

– Épp ellenkezőleg. Úgy értesültem, jó orra van ahhoz, hogyan lehet vagyonokat keresni.

Mick vállat vont, és kicsit behúzta a nyakát. A mozdulat bárki más esetében szerénynek tűnt volna, de Aslyn érezte, hogy a férfiban nincs szemernyi szerénység sem. Volt valami vad és barbár benne, amitől – szégyenletes módon – Aslyn altette bizserégni kezdett. Eddig még soha egyetlen férfi sem váltott ki belőle ilyen heves reakciót. Szeretett volna végigsimítani a szakállán, hogy lássa, vajon tényleg olyan lágy és pompás-e, mint amilyennek látszik. Ugyanakkor heves készletet érzett, hogy elrohanjon, hogy védje magát. Hiszen a hercegné épp elégszer – a kelletténél is gyakrabban – figyelmeztette őt arra, mi a megfelelő reakció, ha veszélyes férfival találkozik az ember. És ösztönösen tudta, hogy Mick veszélyes, még hozzá nagyon. Olyan dolgokban is, amelyekről Aslyn korábban sosem gondolta volna, hogy veszélyesek lehetnek.

– A fáradozásaim néha jövedelmezőnek bizonyulnak – felelte Mick. – Azzal meg nem sokan dicsekszenek el, amikor nem.

– Kérem, ne kezdjünk el üzleti ügyekről beszélgetni! – jajdult fel Miss Trewlove. – Hamarosan megkezdődik a tűzijáték. Úgy hallottam, fantasztikus élmény, én pedig most először látok majd ilyet. Egyetlen pillanatról sem akarok lemaradni. Mylord, nem tudja véletlenül, melyik a legalkalmasabb hely a megtekintésére?

– Dehogynem.

Miss Trewlove a kezét összecsapva közelebb szökkent Kiphez. Úgy nézett ki, mint egy különösen izgága kölyökkutya, aki rájött, kinél vannak a finom falatok.

– Lenne kedves megmutatni?

– Örömmel venném a megtiszteltetést. Ha még sosem látott ilyet korábban, akkor a lehető legelőnyösebb szögből kell végignéznie.

És nyilván ő is velük tartana, ez a férfi, aki merőn nézi őt, gondolt Aslyn. Úgy bámulja, mintha lényének minden apró részletét fel akarná térképezni. Aslyn nem volt teljesen biztos benne, hogy szeretné-e a közelében tudni. Valami azt súgta neki, hogy nagyobb biztonságban lenne, ha Mick inkább nem jönne velük. Attól nem félt, hogy megütné, vagy bármilyen más módon ártani próbálna neki. Azonban nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy birtoklási vágyat látott felvillanni a férfi tekintetében. Micsoda nevetséges elképzelés! Hiszen nem is ismeri Mick Trewlove-t. Ráadásul csupán egy közember. A mai este után soha többé nem keresztezik egymást az útjaik, a kíváncsisága pedig szép lassan elhalványul majd.

– Aslyn?

A lány oldalra kapta a fejét, kiszabadította magát az igézet alól, amelyet Mick Trewlove bocsátott rá, majd Kipre nézett, és meglepetten látta, hogy feléje nyújtja a karját.

– Indulhatunk? – kérdezte a férfi.

– Igen, persze.

Aslyn minden erejét összeszedve odalépett mellé, és belekarolt, pedig jobban szeretett volna csak állni ott, mint valami ostoba liba, hogy Mick Trewlove-ot bámulhassa. Soha nem találkozott még ilyen férfival, aki ennyire elrejtette volna a gondolatait és az érzéseit a világ elől. Úgy tűnt, nem zavarja húga pimasz viselkedése, de persze nem is a szeretője kacérkodott a szeme láttára egy másik férfival. Pedig Fancy egyértelműen flörtölt, kétségkívül igyekezett felmérni a terepet, hogy kipuhatolhassa, vajon nem Kip-e az a különleges ember, akit az anyja szánt neki. Csakhogy Kip már elkelt. Hivatalosan még nem jelentették be, mégis egész London – illetve, ami azt illeti, egész Nagy-Britannia – tudott arról, hogy kihez tartozik, kit fog végül feleségül venni.

Aslyn tisztában volt azzal, hogy Miss Trewlove és a fivére követi őket. Ismét elfogta a különös érzés, hogy valaki figyeli. Szeretett volna hátrafordulni, hogy lássa, a férfi tényleg nézi-e. Ám elszántan ment tovább, és azon töprengett, vajon mit tett volna, ha Kip helyett a férfi nyújtja oda neki a karját. Attól tartott, hogy elfogadta volna. Volt valami Mickben, ami megszólította és elvarázsolta. Maga sem értette ezt a vonzalmat, és nem is volt biztos benne, hogy szeretné megérteni.

2. fejezet

Mick egyrészt dühös volt, amiért Fancy a saját kezébe vette az események irányítását, másrészt viszont a legszívesebben megdicsérte volna a lányt a zsenialitásáért. Biztos volt benne, hogy húga legalább egy hétig elviselhetetlen öntelt lesz, miután sikerült kieszközölnie számára a hön áhított bemutatást. Ám miközben követte a párt a tűzijáték helyszíné felé, a Fancy iránt érzett haragja elpárolgott, és úgy tűnt, nem képes levenni a szemét az előtte haladó lányról sem. Nem igazán olyan volt, mint amire számított. Az arisztokrata hölgyek többnyire gőgösek és megközelíthetetlenek voltak. Úgy néztek Mickre, mintha piszok lenne a cipőjük talpán, amit el kell távolítani.

De Lady Aslynre nem igazán illett ez a leírás. A szemében, amely kék volt, mint a nyári égbolt, kíváncsiság tükröződött, meg talán még valami, ami ennél is kihívóbb volt: csábítás. Nyilvánvalóan lenyűgözőnek találta Micket. Attól a pillanattól fogva, hogy tudatosult benne a létezése, le sem vette a tekintetét a férfiről. Úgy tanulmányozta enyhén összevont szemöldökkel, mintha csak valami megfejtésre váró rejtvény lenne. Mick hajlandó lett volna fogadni a vagyona felében, hogy Aslyn próbálja felidézni, hol találkozhattak korábban, és azon töpreng, honnan ismerheti. Nem volt túl valószínű, hogy rájön az összefüggésre – addig legalábbis, amíg Mick végre nem hajtja a tervét. Akkor viszont majd megtudja a férfiről az igazat, meg azokról is, akiket a családjának tekint és szeret. Az igazság pedig nagy valószínűséggel könnyeket csal majd a szemébe, szégyenkezni fog, és megalázottnak érzi majd magát. Egyúttal viszont még a szikráját is kiöli belőle mindenféle vágnak, amit Mick esetleg ébresztett benne.

Ha másmilyen ember lett volna, akkor Mick most talán érez némi lelkiismeret-furdalást, de korán megtanulta, hogy a bűntudat nem hoz hasznot.

– Még soha nem beszéltem arisztokratákkal – jegyezte meg Fancy csendesen. – Igazán kedvesnek tűnnek.

– A jövőben tartsd magad távol tőlük!

Mick tudta, hogy meggondolatlanul cselekedett, amikor magával hozta a húgát, és megengedte neki, hogy akár csak egyetlen pillantást is vethessen a prédájára.

– Miért?

– Mert a lord szemet vetett rád.

Ez is egyértelmű volt az első perctől fogva. A gróf tekintetében kapzsiság és kéjvágy villant, Micknek pedig minden önuralmára szüksége volt, hogy ne mutassa be az öklét annak az apró mélyedésnek őlordtsága állán.

– Hiszen azt mondtad, hogy a hölgy iránt érdeklődik.

– A hölgyet feleségül akarja venni. Veled csak enyelegni akar egy kicsit.

Fancynek tágra nyílt a szeme, és kipirult az arca.

– És mi a helyzet veled? Te feleségül vennéd a hölgyet?

– Soha az életben!

Fancy megtorpant, ezzel Micket is megállásra készítette.

– Mégis mindent megteszel majd, hogy elvedd őt tőle. Mit tett, amivel kiérdemelte a haragodat?

Megszületett. Védelmetzték. Szerették. Igaz ugyan, hogy Micknek a lánnyal nem volt semmi baja, de ő volt az eszköz, amelynek a segítségével végre elégtételt vehet. Nem mintha szándékában állt volna megosztani az indokait a húgával. A lánynak biztosan nem tetszene a viselkedése. Általában nem érdekelt, mit gondolnak róla az emberek, de a születése pillanatától fogva Fancy volt az egyetlen ártatlan emberi lény, aki szerette őt. Mick pedig bármire képes lett volna, hogy biztosítsa, semmi nem szennyezi be ezt az ártatlanságot.

– Ami a ma estét illeti, egyszerűen élvezd a tűzijátékot!

– De mostantól én is részese vagyok a terveidnek.

– A ma este után többé nem leszel.

– Elértem, hogy megismerkedj velük. Többet is tehetek...

– Igazad volt, amikor korábban azt állítottad, hogy csak az álcám része vagy, Fancy. Jobb, ha egy hozzád hasonló, érzékeny hölgy nem lesz tanúja annak, ami a mai este után következik.

Persze más sem, akiben akár csak egy apró szikrája is fellelhető a kedvességnek és a jóérzésnek. Mick azonban, hála annak, hogy az utca nevelte, egyik bosszantó tulajdonsággal sem rendelkezett, így ezek nem korlátozhatták a céljai elérésében. Ha maradt is benne bármi nyoma ezeknek, képtelen volt felfedezni a jellemében, a lelkében vagy a szívében.

– Gyűlölöm, hogy ennyire alábecsülsz! – fakadt ki a lány.

– Nem becsüllek alá. Védelmeszlek.

Fancy már nyitotta volna a száját, kétségkívül azért, hogy tiltakozzon. Erősen emlékeztette Micket egy kutyára, amelyik valamikor az övé volt: az, ha egyszer ráharapott egy csontra, soha többé nem eresztette.

– Most azonnal távozhatunk, ha úgy kívánod – jelentette ki kurtán, mielőtt a lány nekiláthatott volna az ellenvetései felsorolásának.

Fancy csalódottnak látszott, kétségtelenül azért, mert rádöbbsent, hogy nincs semmi értelme vitatkozni a bátyjával. A világ dolgaiban nála jóval tapasztaltabb férfiak sem képesek szembeszállni Mickkel, mit tehetne akkor ő, aki szinte még gyerek?

– Meg akarom nézni a tűzijátékot.

Micket lenyűgözte, hogy a húga képes leplezni a haragját és a csalódottságát.

– Akkor hagyd annyiban a dolgot!

Fancy gyorsan nyelvet öltött rá, mielőtt előremasírozott volna. Rövid lába azonban nem vehette fel a versenyt Mick hosszabb lábával, ezért a férfi gyorsan utolérte. Különös módon a lány nem is volt tudatában annak, hogy gyerekes viselkedésével csak bizonyítja a bátyja igazát: semmi keresnivalója nincs abban a világban, amelyben Mick a túlélésért küzdött.

Kipwick és Lady Aslyn egy tisztáson vártak rájuk, ahonnan remek kilátás nyílt az égboltra. A lady úgy üdvözölte Fancyt, mint egy rég elveszettnek hitt barátot, a gróf és Mick pedig kissé lemaradva álltak meg mögöttük. Micknek ki kellett volna használnia az alkalmat, hogy tanulmányozza az ellenségét, de úgy tűnt, képtelen elszakítani a tekintetét Lady Aslyn arcéléről, aki mosolyogva beszélgetett a húgával.

A lány vonásai nem voltak tökéletesek. Az orra hegye egészen enyhén az égnek meredt, mintha a fiatalságát azzal töltötte volna, hogy egy bolt kirakatüvegének támaszkodva sóvárogjon valami után, amit az egyik polcon felfedezett. Valami távoli fény csillant meg a szempilláján, amely szokatlanul hosszú volt, olyannyira, hogy Mick gyanította, legyezőként simulhat az arcára, miközben alszik. A szeme sarka enyhén fölfelé ívelt a halántéka közelében, mintha hihetetlenül magas járomcsontja kissé felnyomta volna. Mégis minden apró tökéletlenség belesimult az arca egészébe, és a tökéletesség illúzióját keltette.

Alabástrom színű bőre hibátlan volt, szeplőnek nyomát sem lehetett látni rajta. Mick kételkedett benne, hogy a lány valaha is engedte volna, hogy napfény simogassa. Vagy mondjuk egy férfi. Fodros kalapja alól néhány szőke tincs kiszabadult a hajtuk fogságából, és most lazán hullámozott a nyaka körül. Egyébként Lady Aslyn merev tartása és a mozdulatainak visszafogottsága mind arról árulkodott, hogy a lány tisztában van vele, hogy folyton kirakatban áll, ezért kénytelen állandóan önuralmat tanúsítani, és megfelelően viselkedni.

Mick már alig várta, hogy szembenézhesen a kihívással, amit ennek az önuralomnak a lerombolása jelent majd.

– Találkoztunk már? – kérdezte Kipwick csendesen.

Mick vetett egy pillantást a férfira, aki úgy egy hüvelyknyivel lehetett alacsonyabb, mint ő, és sokkal karcsúbb is volt. De persze őlordságának sosem kellett szemetet hordani ki a városból néhány shilling fejében, hogy a családja ne éhezzen.

– Nem.

A gróf összevonta vastag szemöldökét, amitől mély ráncok keletkeztek az orra fölött.

– Ismerősnek tűnik. Meg mernék esküdni, hogy az útjaink valamikor már keresztelték egymást.

– Nemigen mozgok az ön köreibben, mylord. Abban pedig erősen kételkedem, hogy ön az enyémeiben megfordulna.

Kipwick elsápadt, és elfordította a tekintetét. Mick ezen egyáltalán nem lepődött meg. Éppen eleget sikerült megtudnia a grófról az elmúlt néhány hónap során, hogy viszonylag tiszta képet alkothasson róla, milyen köröket részesít előnyben. És éppen ez lesz majd a veszte, méghozzá még mielőtt a nyár véget érne.

– Habár könnyen meglehet, hogy futólag láthatott a Cerberus Klubban. Úgy tűnik, az a hely a különféle társadalmi pozíciójú emberek találkozási pontja. Egy olyan intézmény, ahol az alsóbb és felsőbb osztálybeliek nem bánják, ha keveredniük kell egymással, mert a közös érdekeik felülírnak minden mást.

– Aligha láthattam ott magát, mivel nem vagyok tag.

Mick nagyon is tisztában volt azzal, hogy Kipwick már érdeklődött a klub felől. Azt is tudta, hogy még egyszer sem járt ott. Az intézmény csupán csali volt, az első lépés azon az úton, amely végül a gróf bukásához vezet majd.

– A tagság nem követelmény. Egy súlyos erszény is elegendő.

Mick minden porcikájával érezte, hogy a gróf erre felkapta a fejét. Csalódottságot érzett. Nagyobb kihívásra számított. Abban reménykedett, hogy Kipwick legalább valamennyire ellenáll majd, amikor megpróbálja a vesztőhelyre vezetni. Mick az életben semmit sem kapott meg könnyen. Nem akarta, hogy ezüsttálcán nyújtsák át neki a bosszút, anélkül hogy keményen meg kellene dolgoznia érte.

– Az igazat megvallva – szólalt meg Kipwick tétován –, nem voltam biztos benne, hogy tényleg létezik az a hely. Soha egyetlen ismerősöm sem volt hajlandó elismerni, hogy valaha is betette volna a lábát abba a játékbárlangba.

– Nincs ebben semmi meglepő. A legtöbb nemest, aki odajár, már kitiltották a tisztességesebb helyekről. Annak beismerése, hogy az ember a Cerberus Klub rendszeres látogatója, nem éppen jó ajánlólevél máshová.

– Azt hiszi, hogy kitiltottak?

A gróf hangjában megjelenő él arról árulkodott, hogy sértésnek vette Mick kijelentését. Ez az egész talán mégsem lesz annyira egyszerű, mint gondolta.

– Nem, mylord. Én pusztán próbáltam felidézni, hogy hol keresztezhatték egymást az útjaink. Úgy tűnik, hogy ön éles elméjű férfi, aki sikeres a kártyaasztalnál. Ugyanakkor kissé kalandvagyó típus is, aki talán éppen különféle szórakozási lehetőségeket keres. Az a gyanúm, hogy meglehetősen könnyen elunja magát.

– És mindössze egyetlen véletlen találkozás elég volt, hogy mindezt kikövetkeztesse?

Nem, Mick hosszú hónapok kutatómunkája alapján jutott ezekre az eredményekre, de muszáj volt valahogy elaltatnia a gróf gyanakvását.

– Milyen igaz! Csak mert én kedvelem a frivolabb szórakozóhelyeket, még nem azt jelenti, hogy minden férfi így van ezzel. – Főleg az olyanok, akiket kényeztetett és a tenyerén hordott a sors, és akik kiváltságos körülmények között éltek. Kiváltságos körülmények között, amelyek – részben legalábbis – Micket is megillették volna. Megfelelő iskola, megfelelő lakóhely, megfelelő étkezés és öltözék. Férfiként nem bánta, hogy kénytelen egyedül boldogulni, de kisfiúként nem engedte azonban, hogy a felszínre törjenek a benne forrongó indulatok, hogy érezni lehessen őket a viselkedésén vagy a hangjában. – Elnézést kérek, amiért azt hittem, hogy van bennünk valami közös.

– Nem vettem rossz néven a dolgot. Csak kíváncsi voltam, honnan származik a tudása.

És szemmel láthatólag nem igazán bízik az emberekben. Mick ezen eltűnődött.

– A családja meglehetősen híres. Olvastam ezt-azt az újságokban.

– Minden családra ekkorra figyelmet fordít?

– Mindenre odafigyelek, és mindenre emlékszem. Üzletember vagyok. Sosem tudhatom, hol bukkan fel egy ötlet, vagy mikor adódik alkalom egy új vállalkozásra. Különös tehetségem van

ahhoz is, hogy gyorsan felmérjem, mennyit ér valaki, így sosem kezdek olyan befektetővel, akivel nem kellene.

– Ezúttal rajtam a sor, hogy bocsánatot kérjek magától. Voltak alkalmak, amikor néhányan megpróbáltak hasznot húzni a társadalmi pozícióból. Az ilyesmi óvatossá teszi az ember.

– Idegenekkel szemben sosem árt az elővigyázatosság.

Kipwick gúnyosan felhorkant.

– Ezek a barátaim voltak. Vagy legalábbis azt hittem, hogy azok. El kell ismernem, hogy foglalkoztat a Cerberus Klub, de ha jók az értesüléseim, akkor a holléte jól őrzött titok.

Mick hanyagul vállat vont.

– Találkozzunk itt, a kertek bejáratánál holnap este tízkor, és elviszem magát oda.

A gróf ajka mosolyra húzódott.

– Lehet, hogy megteszem.

Mick tudta, hogy Kipwick el fog jönni. Az adósságai miatt az egyik előkelő klubban már megfosztották a tagságától, és meglehetősen közel járt hozzá, hogy egy másiktól is kihajítsák. A gróf hajlamos volt rá, hogy olyankor is fogadjon, amikor nem lett volna szabad, és emelje a téteket, amikor az esélyek nem neki kedveztek. Nagyon úgy tűnt, hogy csapnivaló kártyajátékos, aki nem képes felismerni, mikor fordul ellene a szerencse.

Hangos robbanás törte meg az éjszaka csendjét, és Mick csak ekkor vette észre az eget betöltő vörös és zöld virágokat. Hallotta, hogy Fancy döbenten levegő után kapkod. Egyértelműen nem emlékezett arra, hogy Mick egyszer már végignézett vele egy tűzijátékot. Persze a lány akkor még csupán négyéves volt. Mick vállán lovagolva ujjongott örömben, lelkesedésében még a kalapot is lesodorta bátyja fejről. Most sokkal méltóságteljesebben viselkedett, de az arcán elragadtatás tükröződött.

Lady Aslyn elragadtatottsága viszont meglepő volt Mick számára. Kicsit változtatnia kellett a testhelyzetén, természetesen kerülve minden feltűnést, hogy továbbra is figyelhesse a lány arcát. Színes villanások táncoltak a vonásain, a mosolya valósággal ragyogott, és olyan szépséget árasztott, amely a férfinak eddig valahogy elkerülte a figyelmét. Már-már gyermeki volt örömeiben. Mick megdöbönt azon, mennyire fiatalnak látszik, nem sokkal lehet idősebb Fancynél. Teljességgel ártatlannak tűnt. Mick úgy vélte, hogy még sosem vétkezett életében.

Ha tiszteletreméltó férfiú volna, akkor most lemondana a terveiről. De mivel csak komoly nehézségek árán sikerült elmenekülnie a szemétdombról, ahová hajították, Mick Trewlove nem volt tiszteletreméltó, és nem is adta fel a tervét csak azért, mert nem jól ítélte meg egyes részleteit. Mindenki tudta róla, hogy makacs egy fattyú. Éppen ennek a tulajdonságának köszönhette a vagyonát, valamint a hírnevét, miszerint nem ismer kegyelmet, ha arról van szó, hogy megszerezze magának azt, amire vágyik.

Jelenleg arra vágyott, hogy elismerjék a helyét a világban. Mert enélkül nem más, mint egy számkivetett. Amennyiben viszont elismerik, ő lehet Nagy-Britannia egyik leghatalmasabb embere. Azok az ajtók, amelyeket egykor becsaptak az orra előtt, hirtelen kitárulnának előtte. Azok, akik korábban elkerülték, örömmel üdvözölnék köreikben.

Már túl régóta készült erre, hogy most hirtelen elvesse ördögi tervét. Olyan magasra mászott a társadalmi ranglétrán, amennyire csak lehetett. Hogy feljebb hághasson, másoknak bukniuk kell – méghozzá látványosan, mint ahogy a tűzijátékok kiégnek útban a föld felé. Meg fogja kapni azt, ami jár neki. És isten legyen irgalmas bárkihez, aki az útjába áll!

Aslyn magán érezte Mick Trewlove tekintetét. A legkülönösebb az volt az egészben, hogy tetőtől talpig bizseregni kezdett tőle. Olyan volt, mintha Mick nemcsak nézné, hanem meg is érintené a kezével. Nem emlékezett rá, hogy valaha ennyire tudatában lett volna egy férfi közelségének. Izgalmas volt, ijesztő és zavarba ejtő. Egyfelől a legszívesebben hozzábújt volna, másfelől viszont reszketett rémületében. Ilyen körülmények között szinte lehetetlen volt odafigyelni a fenséges látványt nyújtó tűzijátékra a fejük fölött.

Ráadásul Aslynt furdalta a lelkiismeret. Főleg azért, mert Kip közelségére még sosem reagált

ekkora hévvel. Próbálta meggyőzni magát, hogy ez azért van így, mert Kip gyerekkori barátja. Élete legnagyobb részében ismerte a férfit, a szülei otthonában élt, gyakran együtt étkezett vele, táncoltak is egymással különféle bálokon. Annyira szoros volt a kapcsolatuk, hogy Aslyn gyámjai nem ragaszkodtak hozzá, hogy egy gardedám is elkísérje őket, amikor együtt indultak útnak, mert tudták, Kip nem fogja kihasználni a helyzetet.

Aslyn gyanította, hogy még a legszigorúbb gardedám sem jelenthetne akadályt Mick Trewlove számára, amennyiben az lenne a szándéka, hogy kihasználja a helyzetet, és valami illetlenséget kövessen el vele. Kétség sem férhetett hozzá, hogy a férfinak igen nagy gyakorlata van abban, hogyan kerülje el az idősebb hölgyek figyelő tekintetét, és hogyan lopjon csókokat készséges fiatal lányoktól. Aslyn rémülten állapította meg, hogy nem bánná, ha ő is egy lehetne ezek közül a lányok közül. Persze csupán egy-két pillanatra. Ez a felismerés valósággal elborzasztotta.

A pokolba! Mikor lett belőle a csókolózás megszállottja? Mióta sóvárog ennyire, hogy megtapasztalhatta, milyen érzés, amikor egy férfi ajka az övére simul, hogy felfedezhesse a szenvedély titkait, amelyekben idáig nem lehetett része?

Aslyn úrinő volt, az úrinők pedig mindig illemtudóan viselkednek. Soha nem hagyják, hogy bárki kompromittáló helyzetben láthassa őket – valójában soha nem is kerülnek kompromittáló helyzetbe. Soha nem okoznak botrányt, és nem főszereplői a mások által okozott botrányoknak sem. Teljes bizonyossággal kijelenthető az is, hogy soha nem morfondíroznának azon, mi lenne, ha lehúznák a kesztyűjüket, hogy pusztá kézzel megérintsék egy úriember szakállát. A hercegné elborzadna, ha megtudná, hogy komor figyelmeztetéseit azzal kapcsolatban, milyen könnyedén letérhet egy úriember az illendőség útjáról, gyámleánya egyszerűen az agya egyik félreeső zugába számúzta, ahol némi halvány büntudattól eltekintve nem érhetek el semmilyen hatást.

Mert nem volna szabad ilyesmikre gondolnia Mick Trewlove-val kapcsolatban. Ha már egyáltalán felmerültek benne ezek a gondolatok, akkor úgy lenne ildomos, hogy Kipre irányuljanak. Azután kellene sóvárognia, hogy Kip az előkelő társaság béklyóitól megszabadulva megcsókolja. Szégyentelennek érezte magát, amiért ilyen nagy hatással volt rá a mögötte álló vadidegen férfi közelsége. Amióta bevezették a társaságba, Aslynt számtalan fiatalembernek bemutatták, mindegyik jó partinak számított, de egyiknek sem sikerült felkeltenie az érdeklődését. Egyedül Kip számított neki, egészen mostanáig. És ez meglehetősen nyugtalanító volt.

– A tűzijáték igazán csodálatos – suttogta Miss Trewlove apró sóhaj kíséretében, mintha attól tartana, ha túl hangosan beszél, azzal megzavarhat másokat a fantasztikus látvány élvezetében.

– Gyakran eljön megnézni?

– Most először járok a kertekben.

– Az ön bátyja is legalább olyan nehezen kezelhetőnek tűnik, mint az enyém.

Aslyn ráncolni kezdte a szemöldökét.

– A bátyám?

Miss Trewlove hátranézett a válla fölött, és a gróf felé intett a fejével.

– Kipwick? – Aslynt annyira meglepte a lány feltételezése, hogy halkán felnevetett. – Ő nem a bátyám.

Miss Trewlove meglepetten pislogott.

– De hiszen nincs magukkal gardedám.

A lány hangja hitetlenkedésről árulkodott, egy botrány lehetőségét sejtette.

– Lord Kipwick szüleinek gyámleánya vagyok. Gyakorlatilag olyan, mintha a testvérem lenne.

– Amint kimondta, Aslyn azonnal érezte, hogy nem helyes így beszélnie a leendő hitveséről. Úgy egyáltalán nem helyes ilyen semleges módon gondolnia rá. – Úgy értem, ennél jóval több természetesen, de ő sosem használná ki a helyzetet.

– Mick szerint a férfiak mindig kihasználják a lehetőségeket.

– Kip nem tenne ilyet.

– Ön igazán szerencsés. A fivéreim soha nem engednék meg nekem, hogy kitegyem a lábamat a házból egy olyan férfi társaságában, aki nem a rokonom. Habár, ha Mick eléri, hogy az ő akarata érvényesüljön, akkor semmilyen férfi társaságában nem hagyhatom majd el a házat.

– Hány fivére van? – érdeklődött Aslyn.

– Négy. És van egy nővérem is, aki sokkal nagyobb szabadságot élvez, mint én. Ami igazán bosszantó.

Aslyn diszkréten hátrabökött a válla fölött.

– Ő a legidősebb?

Miss Trewlove bólintott, és fintorogva az égre emelte a tekintetét.

– És egy valóságos zsarnok.

Igen, Aslyn el tudta képzelni. Hozzá volt szokva a magabiztos férfiakhoz, de egyikük sem árasztott magából olyan határtalan önbizalmat, amely mellett minden egyéb tulajdonságuk elhalványult volna. Mick Trewlove viszont pontosan ilyen ember volt. Lenyűgözte a környezetét

– Aslynt is beleértve. A lány szerette volna megtapasztalni az erejét, elmerülni benne, a foglyává válni... Ezek a zabolátlan gondolatok igazán rendkívüliek voltak, és eddig soha nem tapasztalt módon öntudatra ébredt tőlük. Életében először rádöbbsent, hogy egy nőnek is vannak szükségletei – hogy neki személyesen vannak szükségletei –, amelyek túlmutatnak azon, hogy udvariasan táncoljon valakivel, vagy jól nevelten sétálgasson a kertben egy úriember oldalán. Azt akarta, hogy a kezük összeérjen, az ajkuk egymásra találjon a tiltások dacára is. Arra vágyott, hogy elszálljon az önuralma, hogy veszélybe kerüljön az erénye...

Hirtelen tudatosult benne, hogy az emberek körülötte ujjonganak és tapsolnak, majd kezdenek elszállingózni. Rádöbbsent, hogy a tűzijáték véget ért. A levegőben erős füstszag terjengett, és még valami más is. Bizonyára a robbanásokhoz használt anyag lehetett. Aslyn mélyen beszívta a levegőt, és azon merengett, hogy a fellobbanó szenvedélynek van-e vajon valami sajátos illata.

– Nos, azt hiszem, jobb, ha indulunk – jegyezte meg Kip. – Ígéretet tettem anyámnak, hogy tíz előtt hazaviszlek.

– Bizonyára nem minden mulatságnak szakad vége most azonnal.

– Azoknak, amelyeken te is részt vehetsz, már vége.

Lehet, hogy Aslyn vitába szállt volna a férfival, ha a Trewlove testvérek nem álldogálnak még mindig a közelükben, de egy igazi hölgy sosem rendez jelenetet a nyilvánosság előtt. Ráadásul Mick Trewlove közelében teljesen elszabadult a képzelete és irányíthatatlanná vált a teste. Nagy a valószínűsége, hogy kellemetlen helyzetbe hozza magát, amennyiben nem vigyáz.

– Nagyon örültem a találkozásnak, Miss Trewlove.

A lány elmosolyodott.

– Megtisztelő, hogy együtt nézhettük meg a tűzijátékot. – Enyhén fejet hajtott, majd pukedlizett.

– Mylord.

– Miss Trewlove.

Aslyn ekkor Mick Trewlove felé fordult, és kemény harcot vívott azért, hogy a képzelete ne vetítse elé azt a tűzijátékot, amelyet ez a férfi képes előidézni egy nő testében.

– Mr. Trewlove.

Mick megfogta a kezét, és az ajkához emelte. A tekintetét közben egy pillanatra sem vette le róla. Kesztyűjén keresztül a lány érezte az ujjai melegét és az erejét, az ajkából áradó forróság pedig a kecskebőr anyagon keresztül is égette.

– Lady Aslyn, köszönöm, hogy ilyen kedves volt a testvéremhez.

Aslyn, mivel egyebet nemigen tehetett, csak bólintott, és elhúzta a kezét. Mi a csuda üthetett bele? Már számtalan úriember érintette már meg kesztyűbe bújtatott kezét, még meg is csókolta, de neki egyik alkalommal sem keletkezett gombóc a torkában. Csak halványan volt tudatában annak, hogy Kip belekarol és elvezeti.

Komoly kihívást jelentett a számára, hogy ne vessen még egy utolsó pillantást Mick Trewlove-ra a válla fölött. Fogalma sem volt róla, miért töltötte el veszteségérzet a gondolatra, hogy soha többé nem láthatja a férfit.

Miközben a kocsijában zötykölődött az úton, Mick kibámult az ablakon, és megpróbált a Kipwickkel való találkozására összpontosítani, valamint arra, hogy hogyan hozhatná ki a legtöbbet